

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

Virksomheden skulde behandles efter de lempeligere Regler i § 4, men med den Formulering, den tilsvarende Sætning i § 4 har og havde i Forslaget, da den skulde harmonere med § 2 uden den foran fremhævede Undtagelse, nemlig „uden at Drifts-anlægget eller Driftsmateriellet er blevet væsentligt udvidet“, kan det gøres til Genstand for en sproglig Diskussion, om ikke Følgen af, at Undtagelsen i § 2 kommer til Anvendelse, bliver, at Virksomheden skal behandles efter Avancebegrænsningsloven og slet ikke efter Tilbagebetalingsloven, og det er denne mulige Konsekvens, der, som jeg antydede, sikkert ikke har været tilsigtet. Ændringen gaar ud paa at udelukke.

Ændringsforslaget til § 7 tilsigter kun at fastslaa det Resultat, som man sikkert allerede nu vilde komme til ved en Analogi-slutning, nemlig at ikke alene Bestemmelserne i § 5 skal finde Anvendelse paa de i § 7 omhandlede Virksomheder, men at ogsaa Bestemmelserne i § 6 skal finde Anvendelse. Da Loven i øvrigt er taget frem til Ændring, har man ment det rigtigt at fastslaa den i øvrigt utvivlsomme Fortolkning udtrykkeligt.

Jeg tillader mig at anbefale de foreliggende Forslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Formanden: Jeg giver dernæst Ordet til den højtærede Kirkeminister, for at han kan fremsætte et tidligere anmeldt Lovforslag.

Kirkeministeren (Hermansen): Idet jeg har den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 195 af 16. April 1941 om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken*, skal jeg bemærke, at der i Lovforslaget kun foreligger faa Ændringer i Forhold til den tidligere Lov.

Den tidligere Lovs § 6, Stk. 1, er foreslaaet ophævet. Ifølge denne Paragraf kunde Præster, der var ansat ved Betjeningen af det tyske Mindretal i Sønderjylland, faa Adgang til Understøttelse til Studierejser i Tyskland for at lære Sproget at kende. Dette Punkt i § 6 maa selvsagt bortfalde nu, da Loven skal fornyes.

Endelig er der i Lovens § 7, 2det Punktum, foretaget en lille Rettelse, idet Ordene: „inden 5 Aar efter dens Ikrafttræden“ er ændret til: „inden 1. April 1951“, saaledes at Loven altsaa senest paa dette Tidspunkt skal forelægges Rigsdagen til Revision.

Det er alt, hvad der er ændret i den hidtidige Lov, men det er mig ganske klart, at der er adskillige Medlemmer i dette høje Ting, som havde ønsket en yderligere Ændring i den bestaaende Lov, saaledes at der ved den nye Lovs Fremsættelse blev givet Adgang for Kvinder til Præsteembeder i Folkekirken. Jeg har ikke foreslaaet en saadan Ændring i Loven, men naar jeg ikke har villet foreslaa den, er min Motivering herfor ikke af teologisk Natur, og det vil altsaa sige, at min Motivering ikke er af principiel Art. Jeg vil meget vel mene, at Kvinder vilde have udmærkede Betingelser for at tjene som Præster ogsaa i Folkekirken. Der er vel ingen, der i den Grad som Kvinder har Evne til at føre en Tale, der gaar fra Hjerte til Hjerte. Den mest fremragende Tale af den Art, der i dette Aarhundrede er holdt i Danmark, er, synes jeg, holdt af en Kvinde; den blev holdt i Ryvangen den 29. August i Fjor. Naar jeg alligevel ikke har villet foreslaa Adgang for Kvinder til Præsteembeder i Folkekirken, selv om jeg altsaa ikke har principielle Indvendinger derimod, er det, fordi dette høje Ting bestandig har fulgt den ganske bestemte Praksis, at den kirkelige Frihedslovgivning, som blev begyndt i 1850erne med Sognebaandsløsningen, senere videreført ved Loven om Valgmenigheder og saaledes fremdeles, og som har skabt en stadig større Frihed inden for Folkekirken, skulde fremkaldes af en bestemt Situation, som krævede sin Løsning, og naar denne Situation har foreligget, har Rigsdagen taget Situationen i sin Haand og altid givet den en heldig Løsning til Gavn for hele det aandelige Liv i Danmark. Jeg finder imidlertid ikke, man kan sige, at der foreligger en Situation, som kræver en Ændring som den nævnte i Loven. Den foreligger ikke, for saa vidt som der fra de folkekirkelige Menigheders Side hidtil ikke har været rejst noget Krav om at faa kvindelige Præster. Intet Menighedsraad i Landet har fremsat et saadant Krav, og jeg mener altsaa, at saa længe Situationen ikke er der, bør Loven heller ikke være der. Loven har sin Revisionsbestemmelse, saaledes at i det Øjeblik, Situationen skulde være der, kan Loven ogsaa komme til at foreligge. Jeg vil tro, at det vil virke uheldigt, om man paa nærværende Tidspunkt vedtager en saadan Ændring i Loven. Det vil meget let føre til, at en Del unge Piger giver sig til at studere Teologi med den Forudsætning, at nu, da der er hjemlet dem Adgang til at søge Præsteembede, vil de ogsaa kunne opnaa det, med det Resultat, at de, naar de har bestaaet deres teologiske